

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **D. L. V.**, narozený „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem,
sídlem S. K. Neumanna 2052, 407 47 Varnsdorf,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. MV-151431-6/SO-2020,

takto:

- I.** Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 30. 11. 2020, č. j. MV-151431-6/SO-2020, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **9 800 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2020, č. j. MV-151431-6/SO-2020, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 17. 8. 2020, č. j. OAM-38209-26/DP-2019, kterým byla dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal také toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce byl přesvědčen, že žalovaný porušil § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů a § 174a zákona o pobytu cizinců. Nepřezkoumatelnost spatřuje v tom, že se žalovaný nijak nevypořádal s odvolací námitkou týkající se navrhaných důkazů v rámci vyjádření k podkladům. Nejprve správní orgán odmítnul provedení výsledků žalobce a jeho manželky z důvodu nadbytečnosti, ač je podle žalobce zcela zřejmé, že díky výsledkům by se manželka žalobce mohla vyjádřit k tomu, jak fatální dopad do jejího života by mělo zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na nutnost výchovy jejich tří nezletilých dětí, které se zde narodily. Dále správní orgán pochybil, pokud uvedl, že nemůže zažádat o provedení šetření OSPOD na nezletilé děti, neboť k tomu není oprávněn. Takovéto sdělení považuje právní zástupce žalobce za výsměch, neboť již řadu let si správní orgány zcela běžně nechávají zpracovat stanoviska OSPOD na dopady případných odloučení do života nezletilých.
3. Správní orgány podle žalobce způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když zcela pominuly posuzování dopadu rozhodnutí do života žalobce a jeho nezletilých dětí, ač právě posouzení dopadu do života dětí by dle současné aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí, k čemuž žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40, který se vztahuje na obdobný případ jako je případ žalobce, a další přílehlavý rozsudek téhož soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 7 Azs 175/2020-33, ve kterém tento soud jasně vymezil nutnost řádně posoudit dopady rozhodnutí do života nezletilých dětí a odkázal i na evropskou judikaturu. Sám správní orgán uvedl, že zamítnutí žádosti a nucené odcestování žalobce bude velmi intenzivní zásah do rodinného života. Je nutné zdůraznit, že správní orgán byl taktéž povinen se zabývat závažností spáchaného trestného činu, což v daném rozhodnutí nebylo dostatečné. Žalobci byl uložen podmíněný trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, což měl správní orgán taktéž vzít v potaz. Místo toho posoudil spáchaný přečin, jako kdyby žalobce byl „sériový vrah“.
4. Podle žalobce správní orgány nikterak nereflektovaly to, že nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, k čemuž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že správní orgány podle něj nezjistily všechna hlediska k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobce, tak jeho rodinných příslušníků. Žalobce má na území České republiky vytvořeno veškeré zázemí, manželku paní N. T. H. a dále tři nezletilé děti ve věku 3, 5 a 7 let, které se zde narodily a mají zde povolen trvalý pobyt. Na území České republiky vždy řádně platil veškeré daně a řádně podnikal, aby obstarával obživu pro svoji manželku a nezletilé děti, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

které potřebují jeho péči. Pokud by na vše zůstala manželka sama, tak by nebyla schopna obstarat obživu pro sebe a své tři děti. Pobyt žalobce na území České republiky je tudíž nezbytný. Žalobce žije na území ČR již 12 let, kdy zde řádně plnil svoje povinnosti, avšak jednoho dne pochybil, za což byl potrestán.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Ohledně žalobních námitek, které jsou v podstatě identické s těmi vzneseným v odvolání, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. K námitce neprovedení výslechu a šetření OSPOD žalovaný uvedl, že v řízení před správními orgány se žalobce omezil na obecné tvrzení o fatálním dopadu zamítavého rozhodnutí na jeho rodinný život, aniž by sdělil konkrétní skutečnosti stran nepřiměřenosti, které mají být výsledkem, resp. šetřením OSPOD prokázány. Konkrétní vyjádření k tvrzeným dopadům rozhodnutí mohl účastník řízení uvést i bez nutnosti výslechu jeho manželky, popř. šetření OSPOD. K tomu žalovaný odkázal na závěr uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-48. S ohledem na dispoziční povahu řízení bylo podle žalovaného na žalobci, aby správním orgánům sdělil a doložil relevantní informace a uváděl konkrétní tvrzení vztahující se k dopadům předmětného rozhodnutí do jeho rodinného života.
6. Žalovaný uzavřel, že judikatura Nejvyššího správního soudu specifikovala, že v určitých případech je třeba v cizineckých věcech hodnotit přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života i tam, kde to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. K tomu, aby takový případ nastal, je však nutné, aby účastník řízení uváděl konkrétní skutečnosti, které vybočují z běžného obecného rámce a standardní situace. Tyto tvrzené skutečnosti je účastník řízení rovněž povinen náležitě doložit. Podle žalovaného však žalobce v řízení před správními orgány i v podané žalobě uvádí zcela obecné nekonkrétní námitky, které rozhodně nesvědčí o výjimečnosti jeho situace.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
10. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce měl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s platností od 25. 11. 2017 do 24. 11. 2019. Dne 21. 11. 2019 podal žádost o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu. V řízení bylo zjištěno, že žalobce byl odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 12. 6. 2019, č. j. 24 T 14/2019-97, k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce 8 měsíců podmíněně odloženému na zkušební dobu 24 měsíců pro spáchání úmyslných trestných činů porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1, 2 a nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1, 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů. Ve svém vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 20. 6. 2020 žalobce namítl, že zamítnutí jeho žádosti by mělo fatální dopad do jeho soukromého a rodinného života. Proto navrhl, aby byl proveden jeho výslech a výslech jeho manželky, ze kterých bude prokázána nepřiměřenost případného zamítavého rozhodnutí. Uvedl dále, že má tři nezletilé děti, pro které by jeho případné nucené odcestování mělo velký dopad do jejich psychiky, a proto navrhl zpracování stanoviska OSPOD na všechny své děti. Dodal, že na území české republiky žije již 12 let a plně přivykl zdejšímu způsobu života. Z listin založených ve spise bylo zjištěno, že žalobce měl na území České republiky manželku N. T. H., nar. „X“, a nezletilé děti V. T. K. N., nar. „X“, V. M. P., nar. „X“, a V. G. P., nar. ..., které zde pobývaly na základě povolení k trvalému pobytu.
11. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 17. 8. 2020, č. j. OAM-38209-26/DP-2019, žádost žalobce zamítl, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. K posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života uvedl, že tuto povinnost mu v případě rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tento zákon neukládá. Je si však vědom mezinárodních závazků České republiky, kdy v daném případě přichází v úvahu pouze závazek na respektování soukromého a rodinného života uvedený v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). K tomu uvedl, že veškeré podklady potřebné pro vydání rozhodnutí získal ze správní činnosti a že účastník neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti měly být výsledkem prokázány, jelikož okolnosti zakládající soukromý a rodinný život žalobce na území České republiky nejsou sporné. Z toho důvodu pokládal výslech žalobce a jeho manželky za nadbytečný. K návrhu na zpracování stanoviska OSPOD uvedl, že požadavek na provedení šetření tímto orgánem by představoval nesprávný úřední postup, neboť pouze na základě dožádání správního orgánu I. stupně, aniž by byla dána některá ze skutečností definovaných v § 6 zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, není OSPOD oprávněn provádět sociální šetření ve smyslu § 52 tohoto zákona z důvodu chybějící věcné působnosti OSPOD ve vztahu k dítěti. Správní orgán I. stupně pak uzavřel, že skutečnost, že žalobce nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a třemi nezletilými dětmi, lze považovat za intenzivní zásah do jeho práva na soukromý a rodinný život. Nelze však vyloučit to, že žalobce může svůj rodinný život realizovat v zemi původu; žalobce a jeho rodinní příslušníci tedy nejsou zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. S ohledem na závažnost protiprávního jednání však měl správní orgán I. stupně za to, že popsany zásah nelze považovat za nepřiměřený.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

12. V podání žalobce ze dne 16. 9. 2020 označeném jako žaloba proti prvostupňovému rozhodnutí, které bylo v souladu s usnesením zdejšího soudu ze dne 23. 9. 2020, č. j. 15 A 53/2020-10, třeba posoudit jako odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, žalobce ke svým soukromým a rodinným poměrům nově uvedl, že na území České republiky rádně podnikal, aby obstarával obživu pro svoji manželku a děti, které potřebují jeho péči. Jeho pobyt na území je nezbytný, neboť pokud by manželka zůstala sama, nebyla by schopna obstarat obživu pro sebe a děti. V doplnění tohoto podání ze dne 15. 11. 2010 žalobce namítl, že správní orgán I. stupně zcela pominul posuzování dopadu rozhodnutí do života jeho nezletilých dětí, ač právě to by podle aktuální judikatury mělo tvořit středobod celého rozhodnutí, přičemž odkázal na stejné judikáty Nejvyššího správního soudu jako později v žalobě. Stejně jako následně v žalobě rovněž uvedl, že správní orgán byl taktéž povinen se zabývat závažností spáchaného trestného činu, což v daném rozhodnutí nebylo dostatečné. Žalobci byl uložen podmíněný trest na samé spodní hranici zákonné trestní sazby, což měl správní orgán taktéž vzít v potaz.
13. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ztotožnil s posouzením věci tak, jak je provedl správní orgán I. stupně. K citované judikatuře dále poukázal na to, že žalobce v řízení oproti případům, kterých se týkala citovaná judikatura, nepopsal žádné mimořádné okolnosti, když zůstal pouze u námitek vedených v obecné rovině. Nebylo pak pochybením, pokud jej správní orgány nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření, případně neprovedly důkaz jeho výsledkem.
14. Z uvedeného shrnutí je zřejmé, že žalobní námitka, podle které se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou týkající se důkazů navrhaných v rámci vyjádření k podkladům, není přílehavá, neboť takto konkrétně žalobce ve svém odvolání žádnou námitku neformuloval. Rovněž není pravdou, že by správní orgány zcela pominuly posuzování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho nezletilých dětí. Žalobci však je z následujících důvodů třeba přisvědčit v tom, že toto posouzení neprovedly v dostatečném rozsahu a na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu.
15. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona o pobytu cizinců se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahuje obdobně.
16. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
18. K námitce týkající se zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud v první řadě poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, publ. pod č. 25/2017 Sb. NSS, podle kterého § 174a zákona o pobytu cizinců „stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců“.

19. O posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince není v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádná zmínka, zatímco na jiných místech zákon takový požadavek výslovně uvádí (například hned v následujícím § 37 odst. 2 tohoto zákona, který však obsahuje jiné důvody pro zrušení pobytového oprávnění). Lze tak konstatovat, že „obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení, resp. neprodloužení povolení k dlouhodobému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. V případě § 37 odst. 1 písm. a) tohoto zákona jde o případ, kdy byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu. Správní orgány tak sice při rozhodování podle tohoto ustanovení neměly povinnost zkoumat dopady svých rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny na základě zákona o pobytu cizinců, v úvahu však přicházela přímá aplikace čl. 8 Úmluvy, který má přednost před zákonem.
20. K jeho potenciální aktivaci by musel žalobce v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého či rodinného života. Teprve pak by se správní orgán s touto námitkou musel vypořádat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, publ. pod č. 10831/2019 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud navíc nutnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo podle Úmluvy (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, publ. pod č. 3992/2020 Sb. NSS) shledal pouze ve výjimečných případech, ve kterých šlo zásadně o rodinný život cizince.
21. Dále, jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 5 Azs 404/2019-28, při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života na poli čl. 8 Úmluvy Evropský soud pro lidská práva (ESLP) klade důraz i na nejlepší zájem dítěte (viz čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte), „*byť ne v tom smyslu, že by musela vždy a za všech okolností převládnout nad konkurujícím veřejným zájmem, ale právě především z hlediska procesního, tedy ESLP posuzuje, zda skutečně příslušné správní orgány a soudy věnovaly dostatečnou pozornost hledání spravedlivé rovnováhy mezi nejlepším zájmem dítěte, který jsou povinny také v konkrétní věci definovat, a případným konkurujícím veřejným zájmem, a zda tuto svou úvahu ve svých rozhodnutích dostatečně a přezkoumatelně vyjádřily*“. V rozsudku ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 347/2019-33, Nejvyšší správní soud ve věci, ve které se soud vyjadřoval ke zjevně závažnější trestné činnosti, než které se dopustil v nyní projednávané věci žalobce, připustil, že nemusí být vždy v zájmu dítěte setrvat s oběma rodiči, „*nicméně zájem dítěte v každém jednotlivém případě musí správní orgán především definovat a zjistit veškeré skutkové okolnosti v té které věci*“.
22. Tyto požadavky nebyly v projednávané věci splněny, přičemž soud nemůže souhlasit s názorem žalovaného, že se tak nestalo zejména proto, že žalobce v řízení před správním orgánem I. stupně neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by bylo třeba dokazovat. Žalobce totiž ve svém vyjádření ze dne 20. 6. 2020 uvedl, že nucené odloučení by mělo fatální dopad na jeho tři nezletilé děti, a navrhl za tímto účelem provedení důkazů, což za dané prokázané rodinné situace (tj. že žalobce je otcem tří nezletilých dětí žijících na území České republiky) soud považuje za dostačující.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

23. Soud proto konstatuje, že se žalovaný opomněl blíže zabývat vztahem žalobce a jeho rodiny a důsledky, které by pro jeho manželku a zejména nezletilé děti mohlo mít neprodloužení pobytového oprávnění žalobce. S ohledem na roli, jakou při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života hraje nejlepší zájem dítěte (viz výše citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 404/2019-28 a v něm citovaná rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva), měl žalovaný zvláštní pozornost věnovat vztahu žalobce a jeho nezletilých dětí. V tomto ohledu mohly být užitečné stanovisko OSPOD či výpověď manželky žalobce, které žalobce navrhl v řízení před správním orgánem I. stupně jako důkaz. Správní orgány měly tyto důkazy provést, nebo alespoň ověřit povahu vztahu žalobce a jeho dětí jiným způsobem. Bez tohoto zjištění není možné poměřit nejlepší zájem žalobcových dětí s veřejným zájmem na neprodloužení pobytového oprávnění žalobce (obdobně viz např. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 6 Azs 181/2020-42).
24. Argumentaci správních orgánů ve vztahu k navrhovanému provedení důkazu stanoviskem OSPOD soud považuje za zavádějící. V první řadě totiž žalobce nenavrhoval přímo provedení šetření OSPOD, ale vyžádání si jeho stanoviska. Je přitom zřejmé, že při vyhotovení stanoviska by OSPOD případně mohl vycházet ze skutečností mu již známých z jeho úřední činnosti, aniž by za tímto účelem musel nutně provádět šetření. V druhé řadě § 6 zákona o sociálně-právní ochraně dětí pouze neúplným způsobem vyjmenovává děti, na které se zejména zaměřuje sociálně-právní ochrana. Odkazem na toto ustanovení zákona tudíž nelze odůvodnit skutečnost, že se správní orgány ani nepokusily navrhované stanovisko OSPOD získat.
25. K návrhu žalobce na jeho výslech soud podotýká, že k funkci výslechu účastníka řízení se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29, kde uvedl, že *„výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení.“* Návrh na provedení účastnického výslechu tedy není primárně prostředkem pro sdělování rozhodujících skutečností a takový návrh nemůže nahradit konkrétní tvrzení účastníka řízení. Jedná se o důkazní prostředek, který je nutno využít zejména tam, kde jsou o skutkovém stavu pochybnosti, či panují-li v něm rozpory.
26. Soud podotýká, že i po doplnění dokazování se nakonec může ukázat, že neprodloužení pobytového oprávnění žalobce je s ohledem na všechny okolnosti případu přiměřené (v tomto směru viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, ze dne 14. 8. 2018 č. j. 4 Azs 153/2018-57, či ze dne 27. 11. 2018, č. j. 10 Azs 145/2018-47). K tomu soud poukazuje i na to, že doposud nebyl skutečný stav věci zjištěn ani v takovém rozsahu (a nevyplývá to jednoznačně ani z tvrzení žalobce), že není dáno najisto ani to, že žalobce s manželkou a zejména nezletilými dětmi např. alespoň sdílí společnou domácnost. Na druhou stranu bude při posuzování závažnosti protiprávního jednání žalobce nutné zohlednit i to, že za něj byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody.
27. Soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a vrátil mu věc podle § 78 odst. 3 s. ř. s. k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož žalobce nebyl úspěšný s návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě, soud mu nepřiznal nárok na náhradu zaplaceného soudního poplatku za tento návrh.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 24. března 2021

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.